

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 kwietnia 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Juzgado de lo Mercantil n° 9 de Barcelona – Hiszpania) – Jorge Sales Sinués/Caixabank SA (C-381/14) i Youssouf Drame Ba/Catalunya Caixa SA (Catalunya Banc SA) (C-385/14)

(Sprawy połączone C-381/14 i C-385/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy zawierane przez przedsiębiorców z konsumentami — Umowy kredytu hipotecznego — Klauzula ustanawiająca minimalną stopę oprocentowania zmiennego — Badanie ważności warunku umowy — Postępowanie wszczęte pozewm zbiorowym — Powództwo o nakazanie zaprzestania szkodliwych praktyk — Zawieszenie postępowania wszczętego pozewm indywidualnym dotyczącego tego samego roszczenia)

(2016/C 211/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 9 de Barcelona

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: Jorge Sales Sinués (C-381/14), Youssouf Drame Ba (C-385/14)

Strony pozwane: Caixabank SA (C-381/14), Catalunya Caixa SA (Catalunya Banc SA) (C-385/14)

Sentencja

Artykuł 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego takiego jak to rozpatrywane w postępowaniach głównych, które to uregulowanie nakłada na sąd krajowy, przed którym toczy się postępowanie wszczęte wniesionym przez konsumenta pozewm indywidualnym mającym na celu stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku umowy zawartej przez tego konsumenta z przedsiębiorcą, obowiązek automatycznego zawieszenia takiego postępowania w oczekiwaniu na prawomocne orzeczenie, które miałyby zostać wydane w toczącym się postępowaniu wszczętym pozewm zbiorowym wniesionym przez stowarzyszenie konsumentów na podstawie art. 7 ust. 2 tej dyrektywy w celu doprowadzenia do zaniechania stosowania w umowach tego samego typu warunków analogicznych do tych, których dotyczy wspomniany pozew indywidualny, bez możliwości uwzględnienia znaczenia takiego zawieszenia z punktu widzenia ochrony konsumenta, który wystąpił do sądu z powództwem indywidualnym oraz bez umożliwienia konsumentowi odstąpienia od postępowania wszczętego pozewm zbiorowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 388 z 3.11.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy – Polska) – Polkomtel sp. z o.o./Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Sprawa C-397/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 28 — Numery niegeograficzne — Dostęp użytkowników końcowych mieszkających w państwie członkowskim operatora do usług wykorzystujących numery niegeograficzne — Dyrektywa 2002/19/WE — Artykuły 5, 8 i 13 — Uprawnienia i zakres odpowiedzialności krajowych organów regulacyjnych w odniesieniu do dostępu i wzajemnych połączeń — Nakładanie, zmiana albo uchylenie obowiązków — Nakładanie obowiązków na przedsiębiorstwa, które kontrolują dostęp do użytkowników końcowych — Kontrola cen — Przedsiębiorstwo nieposiadające znaczącej pozycji rynkowej — Dyrektywa 2002/21/WE — Rozstrzygnięcie sporów między przedsiębiorstwami — Decyzja krajowego organu regulacyjnego określająca warunki współpracy oraz zasady rozliczeń w odniesieniu do usług świadczonych między przedsiębiorstwami)

(2016/C 211/12)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Polkomtel sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

przy udziale: Orange Polska S.A., dawniej Telekomunikacja Polska S.A.

Sentencja

- 1) Artykuł 28 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może postanowić, iż operator publicznej sieci łączności elektronicznej powinien zapewnić dostęp do numerów niegeograficznych wszystkim użytkownikom końcowym swojej sieci w tym państwie, a nie jedynie użytkownikom końcowym z innych państw członkowskich.
- 2) Artykuł 5 ust. 1 oraz art. 8 ust. 3 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywy o dostępie) w związku z art. 28 dyrektywy o usłudze powszechnej należy interpretować w ten sposób, że umożliwiają one krajowym organom regulacyjnym, w ramach rozstrzygnięcia sporu między dwoma operatorami, nałożenie na jednego z tych operatorów obowiązku zapewnienia użytkownikom końcowym dostępu do usług wykorzystujących numery niegeograficzne realizowanych w sieci drugiego operatora oraz określenie, na podstawie art. 13 dyrektywy 2002/19, zasad rozliczeń między wspomnianymi operatorami z tytułu tego dostępu, takich jak zasady sporne w postępowaniu głównym, pod warunkiem że owe obowiązki są obiektywne, przejrzyste, proporcjonalne, niedyskryminujące, oparte na naturze stwierdzonego problemu i uzasadnione w świetle celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) oraz że w stosownym wypadku zostały zachowane procedury przewidziane w art. 6 i 7 tej dyrektywy, co winien ustalić sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 1.12.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret – Dania) – Dansk Industri (DI), działający w imieniu Ajos A/S/Spadkobiercy Karstena Eigila Rasmussena

(Sprawa C-441/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Dyrektywa 2000/78 WE — Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe sprzeczne z dyrektywą — Możliwość dochodzenia przez jednostkę odszkodowania od państwa w związku z naruszeniem prawa Unii — Spór pomiędzy jednostkami — Wyważenie poszczególnych praw i zasad — Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań — Rola sądu krajowego)

(2016/C 211/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Dansk Industri (DI), działający w imieniu Ajos A/S